

DRAKSKEPP, n. 5. Så kallades af våra förfäder de skepp, som i framstammen voro prydda med bilden af ett drakhufvud.

DRAKSTEN, m. 2. Se *Ammonit*.

DRAM, m. 3. Framställning af en handling på skådebanan. — *Syn.* Skådespel, Dramatisk dikt.

DRAMA, n. sing. 1) Se *Dram*. — 2) Se *Dramatik*.

DRAMATIK, --i'k, f. 3. sing. Konsten att på skådebanan framställa handlingar ur menskliga lifvet, antingen historiska eller diktade. — *Syn.* Skådespelskonst, Dramatisk konst.

DRAMATIKER, dramätiker, m. 5. Se *Dramaturg*.

DRAMATISK, a. 2. 1) Som tillhör eller har afseende på skådespelskonsten. *D. dikt, poesi. D. konst*, se *Dramatik*. — 2) Skrifven för teatern, i form af skådespel. *D. dikt. D-t arbete*.

DRAMATISERA, v. a. 1. Framställa eller behandla i form af skådespel.

DRAMATURG, --turr'g, m. 3. Författare af skådespel. — *Syn.* Teaterskribent, Skådespelsdiktare.

DRAMATURGI, --turrji', f. 3. Författandet af skådespel, enligt teorien. Skådespelsdiktning. [---gie.]

DRAMATURGIK, --turrji'k, f. 3. Läran om reglorna för dramaturgi och dramatik, eller för konsten att dikta skådespel och konsten att på skådebanan framställa dem.

DRANK, m. 3. sing. Den lemning, som vid brännvinsbränning återstår af tillmäsningen, sedan brännet är fullbordadt.

DRANKNING, f. 2. En distillation, som vid brännvinsbränning tillmäsningen undergår, och hvarvid en ganska svagt sprithaltig vätska, kallad förbränna, erhålles.

DRAPER, v. a. 1. 1) Ordna en klädsel, ett förhänge, o. s. v. så, att det faller i smakfulla veck. *D. en mantel, en gardin, en ridå*. — 2) (målark.) Framställa kläder och tyger i en målning. *D. en figur*, föreställa dess beklädnad. — *Draperande*, n. 4.

DRAPERI, --ri', n. 3. Tyg, som till prydnad blifvit ordnadt i veck. [—rie.]

DRAPERING, f. 2. 1) Handlingen, då man draperar. — 2) Hvad som blifvit draperadt. *En vacker d.* — *Ss. D-skunst*.

DRAPP, m. 3. (fr. *Drap*) Ett slags groft ylletyg.

DRASTISK, dråstissk, a. 2. (med.) Hastigt och kraftigt verkande. *D-t medel*.

DREF, n. 5. (af *Drifva*) 1) (mek.) Mindre kugghjul på samma axel med ett större, hvilket sednare drifves omkring af det förra, derigenom att kuggarne af ett annat roterande hjul (Drifhjul) gripa in i det mindre hjulets kuggar. Kallas äfv. Drif. — 2) (jäg.) a) Den tur, jagten går efter ett djur. — b) Drifvandet vid mindre jagter med hundar. — c) Drifningen vid ett vargskall; äfv. sjelfva de drifvande. — d) Ena hälften af manstyrkan vid ett björnskall. — 5) Af gamla tåg utredd hampa.

DREFHJUL, se *Drifhjul*.

DREFJERN, n. 5. Se *Kalfaterjern*.

DREFLING, m. 2. Se *Förhydningspip*.

DREFMAT, m. 2. sing. (sjöt.) Dref (bem. 3), som användes vid diktning.

DREFNYSTAN, n. 5. Uppnystadt dref (bem. 3).

DREFSKALL, n. 5. (jäg.) Benämning på björnskall, då man med en manstyrka af 500 till 2000 personer formerar två halfcirklar, af hvilka

den ena (Drefvet) under långsamt framtågande möter den andra (Hället).

DREFVA, v. a. Se *Dikta*, II.

DREFYXA, f. 1. Verktyg, som begagnas att drifva in drefvet i näten vid kalfatring.

DREGEL, m. 2. sing. Saliv (se d. o.), då den rinner ur munnen på människor eller djur. [Drägel.]

DREGELDUK, m. 2. Liten linnelapp, som fästes nedanför hakan på små barn, att de ej må dregla ner sina kläder.

DREGELKUR, m. 3. Se *Spottkur*.

DREGLA, v. n. 1. Omedvetet låta saliv rinna ur munnen. *Barn och mycket gamla personer, äfven vissa djur, t. ex. nötkreatur, d. D. ned*, med dregel nedvåta, oreña. — *Dreglande*, n. 4. o. *Dregling*, f. 2. [Drägl.]

DREGLARE, m. 5. En, som har den ovanan att dregla.

DREGLIG, a. 2. Full med dregel; vätt, ordnad af dregel.

DREJA, v. a. 1. (af t. *drehen*) 1) Vrida, vända. — 2) (sjöt.) *D. back*, brassa seglen så, att de motverka hvarandra och fartytig ligger bidevind. *D. bi*: a) Under segling vända fartytig till vinden, för att ligga bi. — b) För rum seglats vända fartytig till vinden och brassa back. *D. närmare till vinden*, segla mera bidevind. *D. till*, från rum seglats ändra kursen så, att man seglar bidevind. — *Drejande*, n. 4. o. *Drejning*, f. 2. [Dräja.]

DREJARE, m. 5. 1) (tekn.) Person, som drejar. — 2) (sjöt.) En ansläng, i ändarna spetsig trästång, hvilken begagnas som häfstång, t. ex. vid surrning eller för att hårdt åtdraga en hämsel. — 3) Ett slags maskin hos knappmakare.

DREJHOLTS, m. 3. (repsl.) Käpp med hål i ena ändan, hvarigenom garnet ledes på rullen.

DREJREP, n. 5. (skepp.) Det tåg, hvori märs- eller bramrån hänger.

DREJROCK, m. 2. (tekn.) Stort hjul, som förmedelst ett snöre vrider sig omkring en annan kropp.

DRESSERA, drässera, v. a. 1. 1) Inöfva djur (isynnerhet hundar och hästar). — 2) (fam.) Inöfva en människa till hvarjehanda förrättningar. — Brukas i denna bem. vanligtvis föraktligt, om dumma människor. — 3) (fabr.) Öfverskära sammetstyger. — *Dresserande*, n. 4.

DRESSERING, f. 2. 1) Handlingen, då man dresserar. — 2) Inöfvad färdighet hos djur; äfv. (fam.) hos människor. — 3) (fabr.) Ett slags öfverskäring på sammetstyger. — *Ss. D-skunst*.

DRETSEL, se *Drätsel*.

DRICK, m. 3. 1) Se *Dryck*. — 2) Drickande. Endast i uttrycket: *Mat och d.*, t. ex. *Måttlig i mat och d.* — 3) Drickande på en gång. *Tömma i en d. Taga allt i en d.* — 4) Så mycket som på en gång drickes. *En d. vatten. Jag har ej fått en enda d. i dag.*

DRICKA, v. a. 3. Ind. pres. sing. *Dricker*; pl. *Dricka*. Imperf. sing. *Drack*; pl. *Drucko*. Imperf. sing. *Drick*; pl. *Dricken*. Konj. imperf. *Drucke*. Sup. *Druckit*. Part. akt. *Drickande*; part. pass. *Drucken*. 1) Införa, inhälla, indraga i munnen flytande ämnen och genom tätt på hvarandra följande sväljningar befordera dem ned i magen. *D. vatten, vin, punsch, öl, te, kaffe. D. ett glas vatten, ett stop öl, en kopp te eller kaffe*, urdricka dess innehåll. *D. brunn*, se *Brunn*. *D. ens skål eller d. någon till*, då man dricker, tillönska någon lycka och välgång.